

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 269/03-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. G., bytom N. S., ktorou namietal porušenie svojich práv postupom štátnych orgánov Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. G. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2003 doručená sťažnosť Ing. A. G., bytom N. S. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 12, čl. 13, čl. 16, čl. 18, čl. 19, čl. 24, čl. 36, čl. 47, čl. 127, čl. 141 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj podľa čl. 4, čl. 6, čl. 8, čl. 9, čl. 10, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 56/93, I. ÚS 5/97, Rvp 235/98, Rvp 1229/03, ako aj porušenie uvedených práv v konaniach všeobecných súdov, ktoré sťažovateľ bližšie nešpecifikoval, vedených pod

sp. zn. 11 C 1225/91, 13 Co 299/92, 15 C 747/94, 18 C 309/91, 11 Co 433/95, 11 Co 344/95, Ncc 168/99, 4 C 321/77 a 11 Co 85/78. V ďalšej časti svojho podania z 30. septembra 2003 sťažovateľ namietal porušenie svojich práv v dôsledku politickej diskriminácie v období od roku 1970, v dôsledku ktorej utrpel zdravotnú ujmu, majetkovú ujmu a bol diskriminovaný z hľadiska spoločenského a pracovného uplatnenia. Sťažovateľ poukázal aj na nedocenenie jeho pracovných výsledkov v období roka 1964 počas pôsobenia „vo VSKaŠ n. p. závod Š. L.“.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažnosť neobsahovala návrh rozhodnutia (petit), vymedzený v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03). Sťažovateľ v sťažnosti neoznačil všeobecné súdy, na ktorých prebiehali, resp. prebiehajú ním uvedené konania, v ktorých namietal porušenie základných práv alebo slobôd. Sťažnosť neobsahovala ani náležité odôvodnenie, z ktorého by bolo zrejmé, k akým konkrétnym zásahom do ktorých jeho základných práv malo v jednotlivých prípadoch dôjsť.

K sťažnosti nebolo pripojené ani splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnik na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd listom z 29. októbra 2003 (doručeným sťažovateľovi podľa doručenky 3. novembra 2003) upozornil sťažovateľa na náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jeho sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ho, aby v lehote do 14 dní od doručenia výzvy nedostatky svojej sťažnosti odstránil (vrátane poučenia o tom, ako treba opravu a doplnenie

sťažnosti urobiť) a doplnil ju o splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnik na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ nemá byť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ sťažnosť doplnil ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 13. novembra 2003, v ktorom okrem iného uviedol: *„Po vydaní zákona 87/91 Zb. na zmiernenie krívd v období komunist. totalit. systému, žaloval som organizáciu s normalizátormi na súdnych inštitúciách, podľa spisových značiek v podaniach, doložených Vášmu súdu dňa 30. sept. 2003.*

Zo súdnych spisov vyplýva hrubé porušenie zákona 87/91 Zb. v §§ 1, 2, 22 čím nebol rešpektovaný ústavný článok 12, čo sa opakuje dodnes, čím zločinnosť totalitného systému nebola zahataná, ale znásobovaná. (Nepoužil sa lustračný zákon.)

Súdy porušili O. s. p. v §§ 125, 129 a 134 tým, že vlastné spisy neuznali ako normalizačný doklad, ktorý to úkon bol aj inými dokladmi doložený.

Každé súdne pojednávanie prebiehalo v klíme totalitného systému a pri porušení článku 12 Ústavy, čím aj ostatné články ľudských práv a slobôd sú v rozpore tak s rozhodnutím, ako jeho zdôvodnením a preto som aj pokladal za zbytočné, hľadať v jednotlivých písomnostiach to, čo tam podľa zámerov a záverov súdov, ani nemôže byť. Všetky články boli zanedbané a mnou správne v globále uvedené.(...)“

V uvedenej sťažnosti sťažovateľ taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Navrhovateľ však napriek výzve ústavného súdu neodstránil nedostatky sťažnosti z 30. septembra 2003 (doručenej ústavnému súdu 9. októbra 2003), a to ani v rozsahu potrebnom na posúdenie, či sú splnené podmienky na to, aby mu bol ustanovený právny zástupca v konaní pred ústavným súdom.

II.

1. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona o ústavnom súde vrátane požiadavky povinného právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní advokátom alebo komerčným právnikom.

Sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 30 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku môže ústavný súd ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, advokáta, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

Tieto tri predpoklady na ustanovenie zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

Ústavný súd listom z 29. októbra 2003 podrobne poučil sťažovateľa o náležitostiach kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom a vyzval ho na doplnenie sťažnosti.

Po doplnení sťažnosti sťažovateľom podaním doručeným ústavnému súdu 13. novembra 2003 ústavný súd sťažnosť (vrátane sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu) na svojom neverejnom zasadnutí predbežne prerokoval a dospel k záveru, že nie sú splnené zákonom ustanovené podmienky na to, aby mu bol v konaní ustanovený právny zástupca, pretože v danom prípade ide zo strany sťažovateľa o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

3. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv postupom a rozhodnutiami ústavného súdu, ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou vyslovil, že je oprávnený chrániť ústavnosť spôsobom upraveným ústavou a zákonom o ústavnom súde.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 51 zákona o ústavnom súde účastníci konania sú sťažovateľ a ten, proti komu sťažnosť smeruje.

Ústava ani zákon o ústavnom súde neupravujú osobitný typ konania, v ktorom by ústavnému súdu bola daná právomoc preskúmať namietané porušenie základných práv alebo slobôd v niektorom z typov konaní pred samotným ústavným súdom.

Ústavou a zákonom ustanovené podmienky poskytovania ústavnej ochrany individuálnym fyzickým osobám a právnickým osobám na základe ich sťažnosti podľa čl. 127 ústavy umožňujú (zo strany ústavného súdu) preskúmavanie ústavnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, nie však ústavného súdu. Ústavná a zákonná úprava neupravuje ani žiadny opravný prostriedok, na základe uplatnenia ktorého by bolo možné preskúmať procesný postup alebo rozhodnutie ústavného súdu v konkrétnej veci. Naopak, ustanovenie čl. 133 ústavy opravný prostriedok proti rozhodnutiu ústavného súdu výslovne vylučuje.

Na základe uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že vo vzťahu k tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie jeho základných práv postupom a rozhodnutiami ústavného súdu, nie sú splnené zákonom ustanovené podmienky na to, aby mu bol v konaní ustanovený právny zástupca, pretože v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

4. Sťažovateľ aj napriek podrobnému poučeniu ústavného súdu nedoplnil svoju sťažnosť v stanovenej lehote a ani neskôr (až do dňa jej predbežného prerokovania) v súlade s poučením a požiadavkami obsiahnutými vo výzve ústavného súdu z 29. októbra 2003.

V dôsledku uvedenej skutočnosti sťažnosť sťažovateľa v čase jej predbežného prerokovania ústavným súdom neobsahovala v časti týkajúcej sa sťažovateľom namietaného porušenia jeho základných práv v označených konaniach pred všeobecnými súdmi ani v časti týkajúcej sa porušenia jeho základných práv v dôsledku politickej perzekúcie v období rokov 1970 – 1989 také konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli byť predmetom konania ústavného súdu v merite veci. Na základe uvedenej skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že aj pokiaľ ide o túto časť sťažnosti, nie sú splnené zákonom ustanovené podmienky na to, aby bol sťažovateľovi v konaní ustanovený právny zástupca, pretože v danom prípade ide z jeho strany o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

Ak ústavný súd primerane aplikujúc (§ 31a zákona o ústavnom súde) ustanovenia § 5 ods. 1 a § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí sťažovateľa o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať. V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne.

5. Sťažnosť sťažovateľa v čase jej predbežného prerokovania ústavným súdom nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona o ústavnom súde (vrátane požiadavky povinného právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní kvalifikovaným právnym zástupcom), pričom ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní (v rámci ktorého prerokoval aj sťažovateľovu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu) dospel k záveru, že nie sú splnené zákonom ustanovené podmienky na to, aby mu bol v konaní ustanovený právny zástupca, pretože v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2003